

HÁRS ERNŐ

Ha minden végtelen

Ha minden végtelen
s mulandó egyaránt
a világegyetemben,
s nem válthat meg halált
az élő semmivel sem –
akkor miért születtem?

Fejet kell hajtanom,
ebben a végtelenben
a föld is csak atom,
öröklét volt reménye,
s elmúlik menthetetlen,
mint akármely napom.

Viszontlátásra vágyunk
s lassan senkit se látunk
körüttünk, aki volt –
ragyog az égi estély,
s marad a régi rejtély,
az ős fekete folt.

Csak sejtem, nem tudom,
hogy mi vár az uton
melynek vándora minden,
s találgatom, vajon
kívül rajtam, felettem,
vagy bennem van az Isten.

Japánosan

Fegyelmezett öröm
visszafogott panasszal –
s míg Hiroshima átka
átszáll Fukusimára,
cseresznyefák virága
hajt ki minden tavasszal.

A nap felsüt japánul,
s míg arcizma se rándul
millió gyötrelmeknek,
a hú cseresznyefák
szélrázta szirmai
fehér könnyként peregnek.

Viszonylatok

Hová régen egy portugál poéta
álmodta a Szerelem szigetét,
amelyen Vénusz készített
varázsos földi paradicsomot
Vasco da Gama sok nehéz
próbát kiállt hős harcosainak,

ez a tündérvilág vált
poklává most egy sokszáz főből álló
élvezetszomjas turistahadat
szállító kéjhajónak
az ekvatori nap tüzében égő
Indiai-óceánon.

Nietzsche Torinóban

Te olvastad – nincs kétségem felőle –
Jonathan Swiftet. Ezért ölelted át,
mikor megkezdted hosszú tébolyod,
a nyílt utcán egy igásló nyakát.
Megundorodva végleg az emberi világtól,
a bölcs és nemes *Hahnahnmok* e jámbor
utódjához fordultál végső irgalomért,
mielőtt elgyötört tested a rád
záruló sötét kapuhoz elért.

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Huszonharmadik védőbeszéd

Kinyilatkoztatni semmiképp. Kandinak résnyire nyílik a szája. Akinek túl sok fölöslege gyúlt fel, maga elé kiabálja. Kinyílhat így egy s más. Ököl, bicska a zsebben vagy egy orchidea kelyhe – ahogy egy női nemi szerv nézhet a világra. Kandi egy merő nyíló seb. Na persze, ha látna. Rögtön más hangra vált, ha érzi a veszélyt. Dehogy mondja, még valamit a végén kitalálna. Kisfiam, aki köhög, böfög, ásít vagy a foga fáj, úgy illik, rögtön szája elé kapja a kezét.

Haiku

Lehull a levél,
ha nincs alatta semmi?
Felfogja a föld.

ACSAI ROLAND

A Kanári

Három kerten
És harminc éven át
Hallatszik a kanári éneke.

A madarászok azt mondták:
„A zöldikével keresztezett
Madárnak van a legszebb hangja.”

De tévedtek.

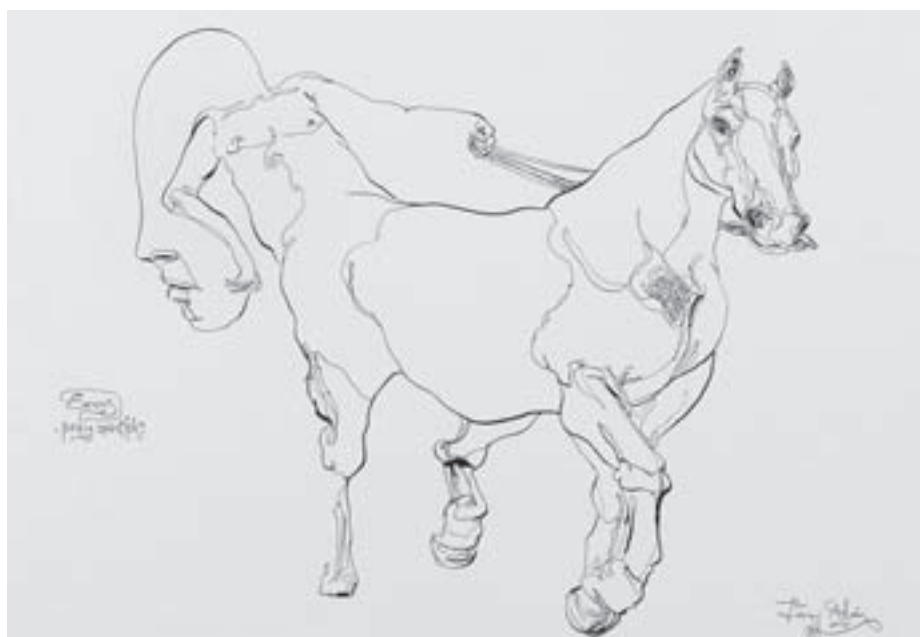
Mert legszebben
Az emlékekkel keresztezett
Kanári dalol.

Tavaszi

Sápadt füvek közt csigaház –
Mégkövült örvénye
Harminc év mélyre húz.

És eszembe jut,

Hogy mióta felnöttem,
Vajon ki segít tavasszal a csigáknak
Kitörni a télire házuk elé vont,
Vékony mészfalat?

JUHÁSZ ATTILA

Futópillantás

felelet/kérdés

s aztán repülni próbálsz
ölelni mégis visszafordulsz
hagyod hogy ölbe rejtsem
a fátylas őselem s a mélység

vagy csak pihegsz tovább a vággyal
s a fényes kék a messzi zöldek
magukba lélegezve
még távolabbra hívnak

kifutsz a pillanatból

a boldogsággal is beérnéd

Panorámaablak

„földtől eloldja”

Innen nem látni mást csak égnek meredt tornyokat üvegszemük
zavaros villogását s hogy messze lent sorban kis fénycsóvák
sietnek üres tekintettel pásztázva egymást a szétázott szivárvány-
foltokat saját nyomuk nyomában

Innen nem látni mást csupán az ébredő nap háttérszíneit kopott
megszürkült égi vásznakon s amint nehézkesen csorognak a
fénytaszító óriás tükörlapokra

Innen nem látni mást homályban tested íveit a meghitt érzékek
határán eszmélő boldog magzatot

Annyit láthatsz csupán a félálom függőleges vizében úszom
mozdulatlan

Nem látni semmi mást egyé ölelve tart a pillanat

GYŐRI LÁSZLÓ

Sírovers

Az Elérhetetlen földre

Azt írják róla, fűrészpor,
    azt, hogy dögunalom.
Tudják-e, hogy merő téboly
    fűrészze járt azon?

Együtt, csak együtt, kilencen,
    makacsul, évekig.
Kívül Prága tere, Vencel,
    itthon meg dinamit?

Itt nyugszik az a fűrészpor.
    At van itatva. Ég.
Van száz, vagy van benne két sor.
    Jó deszka adta. Elég!

A gyanú délutánja

A szűk utcákon lépked,
lassú, óvatos fényre vágyik,
nem erre az esztelen zuhogásra,
amely még oda is tágasan leárad,
nem ilyen éles, vad sugarakra,
amely bárkire lesuhint,
mielőtt az amorf bizonyíték
kétes, homályos, görbe térformája
nyugalmi pontján biztosan megállna.

KEMSEI ISTVÁN

Háziállataim I.

Koromlégy

Gyászvérű koromlegyemet a fürdőszoba szellőzőkürtőjében tartom pollenen és száraz mosószerszagon. Akkora, mint egy muslica. Illetve majdnem nagyobb.

Rácsok közt él, mert pórázon nem vezethető, s szelídhetetlenül könyörtelen, akár egy kiéheztetett gaviál.

Előfordul, hogy néha véletlenül kiszabadul, olyankor a küzdelemtől pihegve a csempére telepszik. Ekkor szoktam a tenyerem élével, egy jól irányzott csapással agyonütni. Feje, tora, potroha, szárnyai egyesülnek egyetlen csiknyi, nehezen ledörzsölhető, fekete kulimászban.

Ezután egy darabig rácsai mögött marad. A zuhanyrózsából hallani, ahogy az éjsötét kürtőben magában motyogva molyol, pödörnyelvével pollent nyalint, unalmában tücsökhangon káromkodva mosószerszagú mocskot rágicsál. Gyűjti az erőt.

Ha túlduzzad benne az energia, sosem várja meg a reggelt. Éjszaka közepén szökik, mint a börtönlakók, és viharsebesen azonnal a csempének csapódik. Gyászvércsik követi útját a fürdőkád aljáig. Ő maga a lefolyó peremén egyensúlyoz a végkimerülésben: hogyan is vigasztalhatnám?

Kíméletesen ráeresztem a zuhanyt, durva szivaccsal esem vére nyomának, tettőtől talpig leizzadva, kétségbeesetten követem tettének következményeit.

Nincs magánéletem nélküle.

Háziállataim II.

Pók

Lélekpókom az éjszaka közepe tájt, a megszokott két szekrényreccsenés dallamára ereszkedik alá a szemmagasba. Vélném, halott barátom érkezik, aki nyolcláblény alakjában a karnismély sötétjén lakozik a felgomolygó cigarettafüstben és maradék ételszagban.

Lélekpókom pókbeli kinézetében közepes méretű, se nem kicsi, se nem ijesztően nagy, amolyan félkarcsú, negyedkedves, téli lakásbéli túlélő, hálója végén inog leheletem ritmusára, éppen az orromnál. Sziklás arizonai tájat takar előlem, vágató lovasok sarkantyúját, röppenő pisztolygolyót térít, hadiösvényen járó komancsot vet ki nyergéből, amíg rá nem fuvintok.

Lélekpókom ilyenkor megsértődik, s visszavonul a hűtőszekrénybe, fájón hűtőzni, jégen dermedezve bosszú-hibernálódni, reccsentései ráfagyasztásával egyetemben.

Amikor már több napja lelkemre nyomakodik a szekrényreccsés némuultsága s az aggodalom, hogy talán éhen is pusztul nekem a penészedő ételmaradékok között, fullad az elhasznált, ammóniás levegőben, kezdhetek neki könyörögni: gyere ki, babám... Akkor végre nagyméltóztat.

De viselkedni továbbra is képtelen. Fondorlatos cseleket sző szegletemtől szegletemig, hintázik erőszakosan hosszú szálakon, az orromat célozva. Amikor megunom, fogom a kissöprűt, s durván lesöpröm. Megbántódik, és kezdődik minden előlről: hűtőszekrény stb.

Nyaranként nehezen bírom magamat nélküle. Szaporodni jár, vagy csak egyszerűen fittyet hány. Hiányában sokszor kakasszóig éjszakázom. Lassan már túl közeli nekem.

PUSZTAI ZOLTÁN

Télvégi elégia

Kemsei Pistának

kérdés mikor lesz rajta túl
mikor hull ki előtt térdre
feszül és pattan a húr
és válasz se a miértre

föl és alá a parton
uszadékfa sirálytetem
fordulhatna sietve sarkon
szaladna maga elől de nem

akárha ide szögezték volna
figyeli mit hoz és mit visz a víz
akárha ez lenne csupán a dolga
valami láthatatlan csiríz

vagy mifene nem tudni mi
a szélben egy sárga levél
keringőzik és odáig jutni
könnyű ahol a végéhez ér

egy nyúlfarknyi vers amit a pincér
fizetség gyanánt ma nem fogad el
bár nem vagyunk ott még ahol a tél
arcunkba maholnap rossz hírt lehel

mélyhűtve holnapi mosolyt előre
jégtáblán evezni nem nagy kaland
mindazt ki önmaga foglya fegyőre
elfedi betakarja megannyi hant

legyen bár Kant vagy akárki más
varázspálca és ezernyi egyéb se lesz
egyedüli igaz egyetlen Szent Írás
Isten szava s míg levegőt vesz

a földi halandó addig remél
ezt dúdolom magamban halkán
ha be is lepi hajamat végleg a dér
marad még versekben szavakban

pár percnyi tavasz és nyár
néha a holló is hófehér
akad kivétel is ahol a cél
néha csak célszemélyre vár

aki mint élete folyamán sokszor
illendőségből pár percet késik
forró kamillatea kell sokszor és doktor
mielőtt kigyógyulunk végleg a jóból

ha egészen nem is legalább félig
de legyen legalább addigra kettő
a tálentumot midőn ha visszakérik
adjuk át megduplázva egy felhő

vajpuha bársonyán lépdelve
és madártávlatba röppenve majd
varrjunk pár gombot arra az életre
mely ott zajlott hol szakadt a part

s végszóra visszakanyarodva oda
ahol az éjszaka *fekete zongora*
még ihatnánk magunkkal pertut
mivel ki egyhelyben lépdelve eljut

innentől odáig és onnantól vissza
olyan *szigetlakó* már akit a hinta
nem pörget szédülésig soha
s visszatálál bárhonnan ugyanoda

ahonnan valaha leköltözött ide
szebb lesz mint minden szent mise
a lélek temploma abban a fényben
ahová könnyezve vágyott már régen

VEREBES ERNŐ

Tavasza támadás

Fa is lehetnék, tehát vagyok.
Alólam a dombhát kiégett.
Jöjjön hát kivágás, kivégez,
Ki papírra írja, mivé lett
Koronám.
Árnyéka kié lesz?

•

Országunk mit sem változott.
Az lett mi lesz, vagy éppen volt,
Színváltó szemölcs a térképen.
Nappali hold, jártányi erdő.
Szemünkben pislá láng,
Mít meggyújt, majd kiolt anyánk,
Miután szépen, fény és sötét között,
Vetkőzés közben felöltözött.
Borítja avarpalást, fátolyfelhő.

•

A fa, magán kívül már erdő.
Tömbmagányába bolondított
Szédelgő, szélverte rosttömeg.
Azért nő bennem konok-némán,
Hogy teveled rengeteget játsszék.
Burdánozzék borostyán borkutakon,
Kimért tánca udvarlásnak látsszék.

•

Tudja a féreg, egy az otthon, más a kéreg.
Tavasza támadás.
Áll a törzs, fáj a lelke benne.
Titokban szárad, szoborba fírad.
Mintha kívülről még lenne.
Ilyenkor nem lehet a fától az erdőt.
Mikor egy szálfá a mennyekig nőtt.

KOMÁLOVICS ZOLTÁN

Egy tárgy hangjai

„a gyűlölet összetett, a fájdalom egyszerű”

VLADIMIR HOLAN

A hozzá mért távolságot elfogadom.
Az eljövendő csend csak engem érint.
Homokerdőben egy szó maradékát.

Tárgy is lehet közvetítő

Ha távolság és mélység egybeesik,
Saját helyeden majd mást találsz.
Egy mozdulatlan formát
Tekinteted különidejében.
Alig látszik a húrja.

Részvételed hiányának jeleit
Napjaim kiegészítik a távollét erejével,
Mert az évek tükörképek.
Mindig messziről érkezik az ember,
S bőre összefüggő felszínén
A repedések felület nélkül futnak.

Mégis egy jövő tiszta távlatába
Merül végül az arc.
S úgy hangzik az írásjel nélküli térben,
Mint egy pontos idézet.

Kőtábla.

Tárgy is lehet közvetítő,
Hiszen peremed huzatában
A hozzá mért távolság gyökerévé válva
A láb több súlyt már nem emel.

Ám mindaz, mi látszólag kötetlen,
Egy helyről ered, mint a testek sorsa.
A szálak közt alig látszik a húr,
Ami jelenlétünket odatartja
Egy sarkig kitárt tér felé,
Melybe végei lassan belevesznek.

A legelső tárgy mégis ebben nyugszik.

Most

Akár a firenzei táblaképek,
Az időt hátuk mögé vetik.

Szemük Most-ra akasztott fergetege
Az események láncolatát
Áramlásuk ellenébe szórja vissza
A vad mezítelenségbe.

Látványában nincs kímélet.
Szébbé halasztani a távozást
Tovább már nem lehet.

S miközben a szem a láthatóról
Szédült iramában leszalad,
Az illesztékek összetörnek.

Romokat támaszt, ahogy becsapódik.
Így tér meg önmagához:
Követhetetlen katharizisban
Történelmünk szántóföldjein.

Csak a firenzei freskók kertjei közt láthatjuk
Elnyújtott jelenését kellő fényben:
Most érkezett meg a képre!
Minden más esetben késik
Vagy korán érkezik hozzánk az angyal.

TITIUS KRISTÓF

Kandinszky kertje

Létezik egy kert.
Rendezett, buja, ápolatlan és kiismerhetetlen.
Nem te vagy benne,
valahol másutt, csak emlékszel rá, kietlen
test a végtelenre:
Vágyódsz oda; időnként rád villan a fénye.

Birtokolni egyben.
Úgy, ahogy vagy, tulajdon vagy élet nélkül.
Mebújni benne,
Nehogy megtaláljon, aki távol. Majd kibékül,
Vagy elfelejtene.
Létezik a hely, egy középpont és a tér végül.

[rejtőzködő fények]

A sínek/sínpárok kis tükrei szemem
mögött, aztán előtt; helyet cserél a múlt idő,
jelenné lesz az utazás, mondhatjuk örök.
Kis fény verődik vissza, a többit elnyeli az út.
Tükrök a szemem helyén, mégsem örök jelen.
De helyet cserélt, újra kezd engem a múlt idő.
Pályaudvar fényei az ütközőn, a biccenő körök.
Vonat jelez az éjszakában, hogy érkező legyen.

DARÁNYI SÁNDOR

Titkos tudás

Mást kéne, hogy jelents. Azt a tökélyt,
amit a test-előtti hordozott.
Amikor Odüsszeusz visszatért
Kalüpszóhoz. És láttak a vakok.

A serdületlent mint várakozást
valami el-nem-jöltre. A láz megtisztító
idejét a csapból is patakzó csodák
elől, mert ez a valóság karó,

s beléje húzva ott vonaglanunk,
ahogy mindenki? Másra növe fel!
Ezt hittem. Aztán eltakart a lomb.
Fel kellett adnom. El csak, egyre el.

New York 1995

Talán az égi műterem zugában. Pácvörös
húsú, száraz fa nőtt középütt, porfogó.
A tetőablak újabb égre nyílt:
árván bámultam mocsán túl a fényt.
Meggocantál-e? Ám ha nem, miért
perdültem hátra? Néztél szótlantul;
hadarni kezdtem, áradó patak,
csak fújtam, fújtam, nehogy csend legyen,
sodrom ragadja patyolat ruhád,
fehér szakállad, szigorú
tekinteted! Az akác reszketett
szégyenében. Te: – Mikor hagyod végre
abba? – Torkomon akadt a kényszer és a könny,
s reggelre kelve összetéptem
egy képeslapot: még az este írtam.

KERÉK IMRE

Az andalúz nő

Átirat Musset verséből

Kedvesem sudár andalúz lány,
hét földön párja nincs neki,
ha rubin-mosoly feslik ajkán;
hát még, ha húrjaiba csapván,
gitárját tűzzel pengeti!

Mint méhek a kast, körülrongták
sürge grófok és hercegek;
de senkinék sem szánta csókját
rajtam kívül, s ez a valóság:
rájuk pillantást sem vetett.

A tünde nő végül enyém lett,
megadta a kegyelmes ég;
sötétben pupillája fénylett,
s csók nélkül sem teltek éjek;
lábszára ívét, termetét,

zuhatagos haját csodálom,
s csípője ritmusát, mikor
táncol, szökell: szebb, mint egy álom! –
Olykor meggyötör drágaságom,
cipője szívemen tipor;

majd bolondos hancúrozásra
bűvölget, zsenge melleit
rózsabimbóival kitárva,
s gyöngyöt veritékzik a párna;
s ha lankadnék, új tetre hív. –

E csillagtüzes nyári éjen
apródom, jöszte most velem! –
Szerenádod zengjen fülében,
hogy pirkadatkor szúzi-szépen
ébressze őt a szerelem.

Berzsenyi húrjain

Torkomból feltör zsiborogva zenéje nevednek,
mint kagylóból a gyöngy érten a fényre kerül;
ím, pár gyöngyöt küldök, vedd hát: TÜNDE, SZERETLEK;
míg bennem kétség s vágy egymásra tolul.

•

Kertem rózsáját tűzöm kebeledre, szerelmem,
mint mi, mulandó és mint Te, olyan gyönyörű!

Szeretettel köszöntjük a 70 éves Kerék Imrét!

Kormoránolaj

Azt hittem, napokig bent maradhatok a lakásban, és senki nem zavarja meg a nyugalمامat. Azt hittem, jól bevackoltam magam, sötéten és mélyen, mint egy vakond, és nem találnak rám sem ártó, gonosz levelek, sem undok és nehéz táplálékok. Még egyszer ellenőriztem a szellőző-rendszert, az ablak spalettáit, a kulcsot a zárban, a huzatfogó rongyszőnyeget az ajtó előtt, a hangyacsapdákat és a gyufásdobozokat.

Vajon mennyi időre lesz szükségem, hogy elaludjak? – ezen morfondíroztam, miközben tudtam, illene elhessegetnem nyugtalanságomat, mielőtt végképp elhatalmasodik rajtam és megakadályoz az alvásban. Szemem alatt már éreztem az árkok sötétjét, amikor zajt hallottam a bejárat felől, száraz motoszkálást, puha koppanásokat. Vártam néhány percet, hátha csak képzelődöm, de kisvártatva a zaj megisméltődött. Megértettem, hogy az ajtómon kopogtatnak, és ettől eléggé megrémültem. Egy jó vastag zseniliatakaró alatt rejtőztem, amit előzőleg kellő alaposással begyűrtem a lábam és a derekam alá, majd a nyakamig húztam, a biztonság hamis, ám jóleső érzésével. Amikor a kopogás türelmetlenné vált és felhangosodott, sóhajtvá és bosszúsan rúgtam le a takarót, és mérgelődtem, hogy így elvesztegetem a belőle kiszökő melegség habjait. Házikabátomba bújtam, és halk léptekkel az ajtóhoz osontam, majd megálltam, várakozón és ugrásra készen. Öt hangos koppanás ismét. Nem tudtam pontosan, hogy a felháborodás vagy inkább a félelem összpontosul remegő ujjaimban, ahogy a kulcsot elfordítottam és az ajtót kitártam.

Szürke alak állt az alkonyatban, és mintha csak egy meséből menekült volna, arcán sűrű árnyék ült, és egész testében reszketett. Mit parancsol? – kérdeztem, és felkapcsoltam az előszobai világítást, hogy bátorságot merítsek a gyér fényből. Egy öregember volt az, arcán egy régi, felszántott táj, deres, a széltől összeborzolt haja a homlokába hullt, tekintetében párásan csillogott a hiány és a nélkülözés. Őszinte és fájó szájalom hasított belém ettől a látványtól, és habozás nélkül behívtam magamhoz az öregot. Teljesen ártalmatlan alkata láttán a szobába tessékelttem, s hogy fel ne bukjon a padlón őrzött befőttesüvegeimben, a szilva- és ringlőkompótokban, belékaroltam és a díványhoz vezettem, amire óvatosan és lágyan ráhanyatlott. Most vettem csak észre, mennyire rossz állapotban van, szuszogva, zörögve vette a levegőt, valójában alig élt, és ettől megint egy kicsit elfogott a félelem. Hamar a konyhába siettem egy pohár vízéért, de mire visszatértem, az öregember valahonnan előkerített egy hengeralakú, csillogó fémtárgyat, amire persze azonnal ráismertem. Akkor tértem magamhoz, amikor a kezemből kiesett üveg pohár ezer szilánkra robbant a kövezeten, és a hideg víz átnedvesítette a talpamat. Tenyeremet lassan összezártam, és reszketését másik kezemmel próbáltam csillapítani. Az ember felém nyújtotta a tárgyat, én pedig szinte hipnotikus bénultságban nyúltam érte és vettem tőle el. Semmi kétség, egy olyan tartály volt, amiben kormoránolajat tartanak. Amiben muszáj kormoránolajat tartani. És most üres – tettem hozzá némán ezt a legszörnyűbb megállapítást, ezt az egyszerű drámát. Üres – nyögtem –, üres, és nekem kell megtöltenem, máskülönben...

Mielőtt elhagytam a lakást, megmostam az arcomat, és néhány órán át erőt gyűjtöttem a tükör előtt. Ki lett belőlem? – kérdeztem, és egyszerre az élet minden igazságtalansága felgyülemlt bennem, és akár egy villámcsapás, megsütötte a véretem. Visszamentem a szobába, és a vastag takarót gondosan a lehunytt szemű öregemberre terítettem. A fémalackot a szája elé tartottam, gyorsan bepárasodott. Lassan kisimogattam vékony, ősz haját a homlokából, találgattam, mi lehet a csukott szem mögött, s hogy mi lehet még előttem. Halkan csuktam be az ajtót magam mögött.

Az elkövetkező években szinte mindent megtaláltam, ami rám vonatkozott, csak a kormoránolajat nem leltem sehol. Keresés közben, ahogy

egyre kilátástalanabbá vált a vállalkozásom, mindenféle éteri rosszal töltődtem fel, alig bírtam a lábam a földön tartani, folyton a harag, a fáradtság, a félelem és a reménytelenség delejes territóriumai felé vitt a nehézkedés. Adódtak pillanatok, amikor úgy tűnt, már éppen rátaláltam, de aztán hamar kiderült, hogy rászedtem magam, vagy mások csaptak be, végül mindegy is, hiszen a kettő között nincsen lényeges különbség. Mindig, minden kudarc után, ahogy a létezésem iránt érzett maró hányinger elengedett, bizni és hinni akartam egy jó szerencsében, újraépítettem és ápoltam magam, tudatosítottam, hogy feladni nem szabad, nem lehet. De az ismétlődő sikertelenség, és az ebből fakadó ritmikus csalódások megráncolták az arcomat, és aki úgy érzi, az arcát megráncolták, az nem akar hinni, nem hisz többé más fiatalságában sem. Szégyenemben, ebben a külsőleg láthatatlan elaljasodásban nem egyszer az ércek szintjére fűrtam le magam, piszkos kézzel ezüstöt és aranyat habzsoltam, mert azt reméltem, ettől mélyebb, fényesebb, azaz hogy nemesebb leszek, de aztán már a rövid séták során is repedezni, töredezni kezdtek csontjaim, és fényt is csak a kórtermek neonjai löktek tagjaimra. Kabátom belső zsebében ott lapult az üres fémpalack, mögöttem pedig terjedelmes, fekete madarak csapdostak, mint egy festményen, és alig várták már, hogy szabadon berepülhessenek valami nagyszerű és megnyugtató ívet.

Egyszer aztán úgy döntöttem, nem folytatom tovább, megállok. Az első adódó ajtón bekopogok. Azt akartam mondani, hogy megmosnám az arcomat, azt akartam, hogy vegye már át tőlem valaki ezt a keresést, ezt az ürességet. Bekísért a szobába, karon fogott és leültetett. Volt ott egy kellemes, vastag takaró, és némi félelem még, ami üvegcserep formájában szétcsörömpölt a padlón. A szoba melegsége, és egy bizonyíthatatlan közelség varázslata elhitette velem, hogy ilyen lehet a megérkezés. Akkor már elég volt azt hinnem, a megérkezés talán csak annyi, hogy sötét van, és valaki gondosan betakar.